

Desembre 2012 n. 199

el butlletí

de l'ACO de Catalunya i les Illes Balears

Joia i esperança

Joia i esperança a l'ACO

ACO

59 JORNADA
GENERAL

ACO

Orientacions i objectius

Preparem el consell, enfortim els compromisos. Comitè Permanent [3]

Llegir l'Evangelí avui

Colors. Pepe Baena [4]

Vida del moviment

Revisió de vida. Grup Poble-sec 1 [5]

Nuevas perspectivas para la seguridad social en Europa. Alfons Collado [6]

Ser responsable a l'ACO. Comissió de Formació [7]

Exercicis d'estiu. Enric Blasi [8]

Formación de responsables. Araceli Chicón [9]

Crònica de la 59a Jornada General. Conxi Yuste [10]

Lluita obrera i compromís

Protestar i lluitar. Toni Ferrer [11]

L'entrevista

Salvador Torres, rector de les parròquies de Sant Paulí de Nola i Sant Pere Ermengol del barri del Besòs. Àngela Rodríguez [12]

Un dia en la vida de...

Una botiguera de barri. Fina García [15]

El món tal com és

Egipto, testimonio de Sabah [16]

Col·laboracions

Empar Sancho, petita gran dona [14]

Una opinió, una altra sensibilitat. Ernestina Ródenas [18]

La crisis y nuestras creencias. Manolita Olmo i Jaume Ribas [19]

Dossier

Joia i esperança a l'ACO

Cultura

El camí obert per Jesús. Lluç [24]

Mariano Gamo, testigo de un tiempo: Entre el cristianismo y el marxismo y viceversa. [24]

Presentació

Revista trimestral de l'ACO
de Catalunya i les
Illes Balears

c/Rivadeneyra, 6, 8è
08002 BARCELONA

tel. 93 412 48 88

fax 93 318 81 87

aco@treballadors.org

www.treballadors.org/aco

Equip de redacció:

Albert Marín, Josep Pascual,
Jordi Joan Aymerich, Cèlia
Santiago, Àngela Rodríguez i
Montserrat Forcadell.

Impressió:

Papers 99, S.C.C.L.

Disseny i maquetació:

Juan Àngel Baños (Papers99, s.c.c.l.)

Quan el 12 d'octubre en Josep Hortet ens parlava de la seva experiència directa del concili Vaticà II, de la importància i dels reptes de futur d'aquelles decisions, va aprofundir en la constitució *Gaudium et Spes* i vam poder escoltar les frases inicials d'aquest document: "La joia i l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels homes contemporanis, sobretot dels pobres i de tots els que sofreixen, són també la joia, l'esperança, la tristesa i l'angoixa dels deixebles de Crist...". Aquesta afirmació de l'Església ha estat, sense pretendre fer un monogràfic, el nexa d'unió de la majoria d'articles d'aquest butlletí, començant pel dossier que recull el text sencer de la ponència d'en Josep Hortet, que no va poder ser exposada amb tots els detalls per no allargar l'acte.

Podeu llegir diversos testimonis de vida militant de persones que tot compartint el seu temps, el seu futur, la seva vida fins i tot, arriscant-la amb els més pobres i els que sofreixen, fan viu i real aquesta afirmació conciliar. És impressionant el testimoni de la Sabah, com també els testimonis d'una vida pels altres, com la de l'Empar Sancho i la de Mariano Gamo.

En Toni Ferrer expressa en el seu escrit la lluita contra les retallades de l'Administració en el sector del funcionariat, i l'Ernestina Ródenas en "Una opinió, una altra sensibilitat" ens parla de les persones rebels que van ser fidels al acord del Concili en una Església espanyola que en bona part, com la d'avui, vivia d'esquena a la realitat.

Trobareu en els articles de l'Enric Blasi, de la Maria Rosa Coso, del grup de Poble-sec, de la Manolita Olmo i de l'aportació d'en Pepe Baena, elements vàlids per a una reflexió de les nostres actituds en la línia d'allò que el Concili va voler: obrir portes i finestres per a la renovació de la nostra Església.

Preparem el consell, enfortim els compromisos

COMITÈ PERMANENT

Hem començat un nou curs. És any de consell, l'any que el moviment reflexiona sobre què vol fer de cara als nous cursos i com es vol plantejar el futur. És el moment que, sense una prioritat definida, tots els grups haurem de pensar i debatre sobre les nostres futures prioritats que han de guiar el proper quadrienni.

Recordem que les prioritats intenten articular el moviment, reunir-nos en una reflexió comuna des de la Revisió de Vida, per projectar-nos endavant com a militants cristians i obrers, i com a moviment insert en el nostre món i en la nostra església.

Els quatre anys vinents els esperem molt complicats per a tots, sobretot per a la classe treballadora i les classes populars, i fonamentalment per a la gent sense feina i per a aquelles persones que a poc a poc van sent arraconades per aquesta crisi que, sense entranyes, va exclouent ciutadanes i ciutadans cap a la marginació.

Com hem dit i reflexionat darrerament tantes vegades als nostres grups, són moments molt difícils, en què hem d'intentar no perdre l'esperança ni la il·lusió per la vida. El Crist en què creiem és el de la Vida, no el de la mort, i malgrat la seva creu, va ressuscitar i ens comunica la confiança i l'amor infinit del Pare.

El moviment ha de servir per impulsar aquesta reflexió i aquesta joia... I ara que arriba Nadal encara amb més motiu. L'encarnació, Déu fet humanitat, nascut senzill i sense pretensions, ens ha de portar a cridar amb els pastors: joia al cel i pau a la terra. El Regne és present enmig dels homes, i ha estat acollit pels pobres i els humils. Per tant Déu ha apostat per aquests homes i dones, i no els abandonarà.

L'any del consell ens hauria de permetre també repensar per què escollim ser militants de l'ACO, què ens aporta el moviment, què n'esperem, i com podem col·laborar a construir aquesta eina comuna, que alhora és presència i vivència en la nostra realitat. L'ACO és i serà el que vulguem cada militant, i estarà present on cadascú es compromet. I la Revisió de Vida i l'Estudi de l'Evangeli alimentaran aquesta realitat!

Des de la Permanent i el Comitè General volem novament animar tothom a participar en el procés de preparació i debats del Consell. Així podrem reflectir el sentir del moviment davant de les qüestions més punyents del nostre món, i potser descobrir plegats allò sobre el que val la pena treballar i comprometre'ns. Hem de restar oberts als nous temps, als canvis socials i a possibles variacions en les nostres maneres de fer i estar. I això tant en l'àmbit de societat com en el de moviment.

La crisi actual ens ha d'interpel·lar, fent que posem imaginació i fidelitat allà on fàcilment caiem en el desànim i el descoratjament. Cadascuna i cadascun de nosaltres, els grups, les zones i diòcesis, el moviment en general, hem de saber donar una resposta positiva al món actual, a la pèrdua de molts drets (socials i laborals) que a poc a poc veiem desaparèixer, i a la rebaixa de dignitat de la persona, enterrada sota la força de l'economia especulativa i financera, que ens vol controlar i que atenua la llibertat ciutadana que tants anys ens ha costat conquerir.

Gaudim d'un BON NADAL. Celebrem-lo amb senzillesa i simplicitat. Fem-ne un signe d'esperança en el futur, fonamentat en la bona nova del Déu que s'encarna per compartir la nostra vida, les nostres joies i també el nostre patiment.

Colors

PEPE BAENA

CONSILIARI DIÒCESI DE TERRASSA

En aquest curs de preparació del Consell de l'ACO és convenient que eduquem la mirada per percebre els diferents colors de la realitat del món obrer. Una realitat que es presenta sense la virtualitat que moltes vegades intentem imposar conscientment o inconscientment. Una realitat que està impregnada per les múltiples tonalitats de les relacions humanes. Les diferents prioritats proposades al Consell poden ser uns bons instruments imperfectes per entrar en diàleg amb les persones que formen part d'una societat plural.

Jesucrist, incansable en el seu missatge de fraternitat, educa i reeduca la mirada començant pel cor. Els seus deixebles són temptats innumbrables vegades per distorsionar la bellesa global de l'arc de Sant Martí per la fragilitat de la dualitat del blanc i negre. *Joan digué a Jesús: "Mestre, n'hem vist un que es valia del teu nom per a treure dimonis i hem mirat d'impedir-ho, perquè no és dels qui vénen amb nosaltres". Jesús respongué: "No li ho impediu. Ningú que en nom meu faci miracles no podrà després malparlar de mi. Qui no està contra nosaltres, està amb nosaltres. Tothom qui us doni un got d'aigua pel fet que sou de Crist, us asseguro que no quedarà sense recompensa".* (Mc 9, 38-41)

Recordo una escena esquinçada per la navalla del color vermell de la passió incontrolada. Un dia que caminava amb molta pressa, perquè arribava tard a una reunió de Càritas de Sant Francesc al barri de Bellavista, en un quiosc de l'ONCE el discapacitat que regia la parada deia amb molta contundència a una persona que li estava comprant cupons: *"Tienen que fumigar a todos los de la raza árabe"*. L'altre home li donava la raó afegint-t'hi: *"Qué se ha creído ésta que va cubierta por la calle"*. No vaig entendre res fins que més endavant pel carrer vaig trobar-me una dona vestida completament de negre amb la cara tapada que empenyia el cotxet del seu fill. Una vegada en el meu interior va ser suficient per fer-me baixar el ritme del meu pas i rumiar el que havia vist i sentit d'una manera esbiaixada per una realitat viscuda a mitges. Sí, anava a una reunió de Càritas per organitzar-nos amb els pobres i, a la vegada, presenciava una crucifixió d'un pobre per un altre pobre.

Torna a parlar-nos des de la tendresa el nostre amic Jesucrist que per a ell no importa el color de la pell sinó el caliu del cor.

Quan es complien els dies en què Jesús havia de ser endut al cel, resolgué de fer camí cap a Jerusalem. Va enviar missatgers davant seu, i ells, tot caminant, entraren en un poble de samaritans per preparar la seva arribada. Però no el volgueren acollir, perquè ell s'encaminava a Jerusalem. En veure-ho, els deixebles Jaume i Joan van dir-li: "Senyor, ¿vols que diguem que baixi foc del cel i els consumeixi?" Però Jesús es girà i els va renyar. I se n'anaren en un altre poble. (Lc 9, 51-56)

Jesús va contestar dient: "Un home baixava de Jerusalem a Jericó i va caure en mans d'uns bandolers, que el despullaren, l'apallissaren i se n'anaren deixant-lo mig mort. Casualment baixava per aquell camí un sacerdot; quan el veié, passà de llarg per l'altra banda. Igualment un levita arribà en aquell indret; veié l'home i passà de llarg per l'altra banda. Però un samarità que anava de viatge va arribar prop d'ell, el veié i se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. (Lc 10, 30-34)

Per tant, no sobra cap color a l'arc de Sant Martí del Regne de Déu. Rescató dels meus arxius de la memòria les paraules del conegut José Antonio Marina, cristià i pensador: *La comunicació entre ciutadans imposa un esforç de comprensió i explicació. Els fanatismes, dogmatismes i integrismes enroquen la persona en les seves creences i li impedeixen atendre les raons dels altres. Els prejudicis seleccionen la informació i permeten percebre tan sols el que corrobora el prejudici. L'educació per al diàleg es torna així un projecte ètic. Com va dir Antonio Machado: "Per dialogar, primer pregunteu; després..., escolteu".* (Del llibre *Aprender a convivir*, editorial Ariel.)

Revisió de vida

GRUP POBLE-SEC 1 – ZONA BAIX LLOBREGAT

Veure

Fet: En una reunió les sobrecàrregues de nervis i angoixes provoquen que tots reaccionem amb una certa agressivitat i perdem el fil del que s'està parlant.

Fets paral·lels

–Les preocupacions pel futur possible de canvi de vida per la situació de la feina del marit em provoquen inseguretat.

–La preocupació pels néts, l'atenció al marit i la feina de casa em provoquen una certa angoixa a l'hora de participar o no en els serveis de la parròquia.

–Quan en els serveis parroquials projectem les nostres inseguretats i pors, la convivència es fa més tensa.

–El fet de viure amb angoixa i temor la possible presència d'algú fa que descuidem saber valorar les atencions de la parella.

–En principi un canvi en el treball em suposa un desbaratament en la meua vida i provoca una certa angoixa i inseguretat. Procuo, però, establir-me i cercar les possibilitats positives d'aquest canvi, és important no perdre l'alegria ni la il·lusió, angoixar-me més no serveix, no m'ajuda.

–En un moment de preocupació i de tensió interior, vaig contestar molt malament a una veïna que em demanava una intervenció a l'escala.

Causes i conseqüències

–Quan vius i veus que la dignitat de les persones és trepitjada a la feina, que uns pares no poden atendre els fills a causa de la crisi i ho han de fer els avis, llavors la teva indignació augmenta davant de la injustícia i et provoca una tensió que repercuteix en tu i en els altres.

–Ens sentim manipulats a la feina, a la societat, a la família. Això fa que saltem amb més facilitat, afecta les persones més properes.

–Ens guardem massa coses que no traïem fora, i això va repercutint en el que fem i en el que pensem.

–Malgrat tot el que ens afecta, és positiu que ens exercitem dia a dia en el domini de la nostra sensibilitat i sapiguem aparcar allò que ens fa mal i dificulta la nostra relació.

–Vivim rodejats de massa soroll, necessitem el silenci per obrir el ulls. Necessitem la pregària personal.

Jutjar

La militància cristiana suposa treballar perquè l'ambient de treball i de reflexió sigui positiu i la convivència sigui pacífica. Ens cal recordar la pregària de sant Francesc d'Assís: "Que on hi ha odi, hi posi amor..."

Estar en pau amb tu mateix és el principal.

La consciència et dicta obrar rectament (llibre recomanat *Ayudarse a si mismo*).

Si esperes que la teva pau te la proporcionin els altres amb els seus consells, no la trobaràs perquè la persona et pot aconsellar però no conèixer a fons allò que el teu interior demana.

Ens cal pensar que els pares no tenen cap obligació d'estimar-te, cal acceptar això per alliberar-te i créixer. Quan exigim que l'altre t'estimi ens frustrarem.

Estem poc acostumats a donar gràcies tant a Déu como a les persones.

A l'evangeli Jesús no demana, accepta el Pare.

Nucli del jutjar

–Les angoixes i les frustracions malmeten el nostre testimoni i la nostra relació.

–La nostra pau interior potencia la nostra acció i la relació amb els altres.

Proposta de textos de l'evangeli

• Marc 4, 35-41

–La por i els nervis contrasten amb la pau i la força de Jesús.

–A partir d'un fet límit podem conèixer de debò una persona.

–Necessitem aquests temps crítics per conèixer Jesús.

–Anem fent, anem a missa, complim, fins que una crisi ens dona l'oportunitat d'avançar en la nostra fe.

–Ho vulguem o no, hem de ser provats per créixer.

• Lluc 8, 4-8

–Cal preparar el nostre cor per tal que donem tot el que puguem.

–La llavor, l'amor de Déu, cau en diferents moments de la nostra vida: Hi ha moments que ens rellisca. En altres ens emociona, però ens manca constància, no arrela. En altres les nostres passions, les pors, l'egoisme ens impedeixen acceptar la llavor i ens tanquem per fer la nostra. Per caure en terra bona cal saber escoltar, saber acceptar, sortir de nosaltres mateixos i obrir-nos als altres, a l'Altre. Això suposa la conversió de vida al llarg del nostre temps.

–Hi ha hores, dies, anys, en què vivim aquests diferents terrenys on cau la llavor.

• Marc 14, 66-72

–La por fa que Pere negui Jesús.

–Pere nega Jesús: va maleir, va perjurar, va tenir por.

–L'atac de por porta a les negacions més importants.

–Judes no va perdonar a Jesús que no fos violent, Jesús el va defraudar.

–Solament les dones i el deixeble estimat van restar prop de Jesús en la seva passió i mort.

–Ens cal estimar sense mesura per mantenir-nos fermes en els moments difícils.

Actuar

És segur que ens cal reflexionar i canviar algunes actituds per ser testimonis de Jesucrist i, per tant, seguir els passos del Mestre en la nostra relació amb els altres i en el treball de la pau interior en nosaltres mateixos.

Quines crides has sentit al llarg d'aquesta Revisió de Vida?

–Creiem que se'ns demana estar oberts i receptius, confiar i no tenir por d'admetre el risc.

–Entenem que pregar és obrir-se a l'Amor, i que l'Amor cal compartir-lo.

Nuevas perspectivas para la seguridad social en Europa

Extracto de la Declaración del seminario del MTCE celebrado del 18 al 21 de Octubre del 2012 en Bratislava

Lo que vemos

Desde el año 2009, se han aplicado en Europa severos programas de austeridad para consolidar los presupuestos públicos de los estados miembros. Las profundas reducciones en los gastos del Estado tienen un impacto en las condiciones de vida de los trabajadores y las trabajadoras en Europa. Privatización, reducción de los salarios mínimos, reducción de los salarios y de las ventajas sociales, aumento de la edad de la jubilación, limitación del número de empleados en el sector público, y, al mismo tiempo, se constatan tasas más elevadas sobre el consumo, etc. Esto tiene como consecuencia el empobrecimiento de la población y un crecimiento del paro especialmente el de los jóvenes. La efectividad económica de estos programas es por lo menos dudosa. Las consecuencias de éstas medidas sobre los derechos sociales y los procesos democráticos son inadmisibles.

La política europea ha declarado como prioridad principal la salvación del sistema financiero y de los bancos. Las necesidades sociales de las personas en estos países en crisis parecen estar en segundo plano igual que los derechos democráticos de los ciudadanos y de los Parlamentos.

La crisis financiera pone en evidencia los errores de la economía capitalista: la falta de control, la carencia de decisiones democráticas, objetivos condenables, estimulaciones económicas destructivas, la apetencia del beneficio, el reparto desigual de los beneficios y la degradación del trabajo humano considerado como una mercancía que conduce a la degradación del hombre en tanto que criatura de Dios.

Una señal de luz y esperanza está siendo la respuesta ciudadana que, con sus movilizaciones, con sus manifestaciones y denuncias, exige otros modos de comportamiento en lo político y en lo social.

Lo que queremos

A la luz de las consecuencias de un liberalismo económico desenfrenado, el modelo social

europeo y sus diferentes expresiones nacionales han de ser protegidas como visión de una Europa común y se debe continuar preservando el Estado del Bienestar. El ejemplo debería ser un modelo social europeo que asegure a cada persona una misma dignidad con derechos inalienables. Tenemos necesidad de una Europa donde cada cual encuentre seguridad ("buena vida") y perspectiva de futuro ("buen trabajo"), donde la fraternidad cristiana se transforme en solidaridad entre los pueblos de Europa y del mundo.

Los mercados financieros son un instrumento y han de servir a la estabilidad económica y a la equidad social. Deben apoyar activamente un desarrollo sostenible. El dinero ha de invertirse en la vida de la gente en estructuras equitativas y no en mercancías que dañan irreversiblemente a las personas y a la naturaleza.

En consecuencia: tenemos necesidad sobre todo de otra Europa. Se ha de tomar un camino que remonte las carencias del tratado de Maastricht como también de la asimetría de la construcción económica. Se ha de instalar un gobierno europeo que tenga su legitimidad en la democracia de tal manera que la política controle la economía.

A qué nos comprometemos, bajo el signo de la Esperanza:

Nosotros, el MTCE, nos comprometemos a nivel europeo pero también en nuestras redes nacionales a trabajar en esta "nueva" Europa. Esta Europa "renovada" no será un regalo de los poderosos sino que deberá ser conquistada por una larga lucha. Trabajaremos por un mundo fraterno, solidario, sostenible, equitativo y social, que debe crecer.

Nos comprometemos, en el seno de nuestros movimientos, a reflexionar, sensibilizar y

Ser responsable a l'ACO

COMISSIÓ DE FORMACIÓ

Avui fem memòria del document d'ACO núm. 6, **Ser responsable a l'ACO**, elaborat per la Comissió de Formació del moment i publicat l'any 2002.

Alguns trets d'aquest material

És un document breu, però amb molt contingut concret i pràctic.

És un veritable manual per ajudar a descobrir el sentit de la responsabilitat a l'ACO i donar unes pautes de com viure-la.

És un material que, malgrat que ja fa 10 anys que es va publicar, és tan actual com en aquell moment.

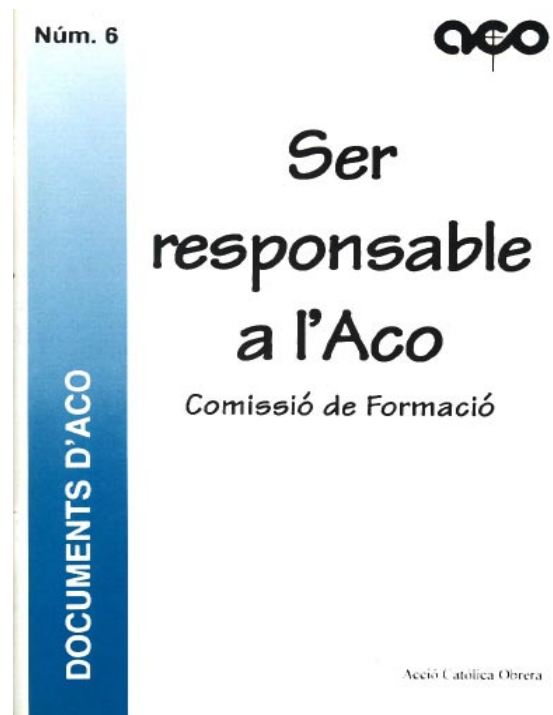
Com engrescar militants a tenir alguna responsabilitat continua sent un neguit en diferents àmbits de l'ACO.

En 20 pàgines es concreten els següents aspectes:

- La crida, què comporta?
- Mirem Jesús i l'Evangeli
- Un procés d'aprenentatge
- La tasca d'acompanyar el grup
- La responsabilitat de la zona
- Algunes qüestions a tenir en compte

I al final trobem una fitxa de revisió de vida.

Seria convenient tenir en compte aquest material en el grups més joves que s'han anat integrant a l'ACO, també en els grups en què en algun moment o altre es revisa com es viu la responsabilitat a l'ACO, o algú es planteja acceptar alguna crida que se li fa.

Fem memòria d'aquest document aquest curs, ja que amb motiu del pròxim consell, és un bon moment per reflexionar sobre el perquè de la responsabilitat dins l'ACO.

Si no el teniu, en format paper el podeu trobar a la seu de l'ACO. També us el podeu descarregar de:

<http://treballadors.org/aco/ca/formació>.

promover la formación sobre el momento que atravesamos en Europa y el deseo de la Europa común.

Nos comprometemos a difundir este documento en cada uno de nuestros lugares de procedencia, a los sindicatos, partidos, movimientos sociales, a otros movimientos y comunidades cristianas, a nuestras conferencias episcopales, instituciones diocesanas y pastorales obreras.

Como propuestas concretas, desde y con los partidos, sindicatos, organizaciones sociales, sociedad civil..., trabajaremos por y para:

-promover la participación social como principio de ciudadanía;

-que las mejoras de productividad estén al servicio del bien común;

-que la Renta Social Mínima sea universal y razonable, y ayude a resolver la condición de las personas en precario;

-una fiscalidad más justa, más global;

-soluciones medioambientales que aseguren la sostenibilidad de nuestro planeta;

-un estado social que garantice los derechos adquiridos por los trabajadores.

Como signo de comunidad, deseamos convocar a los movimientos del MTCE en los próximos años para la Jornada Mundial de la Dignidad del Trabajo Humano, cada 7 de Octubre, para organizar acciones en común.

Bratislava, 21 d'octubre 2012

Resum d'Alfons Collado ACO

Exercicis d'estiu

ENRIC BLASI

GRUP SANTS-BAIX LLOBREGAT

Voldria saber explicar-vos de la manera més exacta i senzilla possible tota la humanitat i espiritualitat que vam descobrir i compartir tots els presents en aquests exercicis, acompanyats en tot moment per la M. Àngels Dresaire (carmelita).

Com que hi van venir quatre militants de l'HOAC d'Alacant i un company de l'ACO de Còrdova, tots ens vam esforçar a fer-nos comprendre i amb aquesta bona voluntat per part de tots és com es va conviure.

Podria estendre'm en infinitat de detalls i anècdotes que tots vam compartir però crec que el millor resum d'aquests exercicis serà el testimoni que els assistents van donar a la xerrada final en què cadascú va parlar.

Al mig de la pineda, asseguts en còmodes cadires de plàstic al voltant d'uns troncs tallats, com si hi balléssim una sardana, vam estar unes tres hores resumint cadascú la seva reflexió sobre aquests exercicis d'estiu d'ACO. En aquestes anotacions he procurat resumir algunes de les opinions que lliurement i espontàniament cadascú dels presents va dir. Són breus perquè em resulta impossible poder transcriure la riquesa de les reflexions ja que tot el que van dir era molt important. També he de dir que em resulta impossible saber transcriure en paraules l'esperit de germanor que en tot l'acte ens va acompanyar de la mà de la M. Àngels.

"Venia desmoralitzat, però l'oració més personal amb Déu m'ha ajudat a refer-me físicament i espiritualment."

"La meua primera impressió va ser: Sorpresa! Haig de reflexionar i parlar-ne amb el meu grup de RdV. L'experiència més grata que m'emporto és veure cada dia, com ara, l'alegria i la solidaritat reflectides en les vostres cares."

"Estava amb preocupacions de solitud i problemes familiars. La relació humana de tots els participants m'ha ajudat molt, sobretot poder parlar de la meua fe a tots els presents i sentir-me escoltada."

"Vine con mucha ilusión pero he recibido tanto que tengo que asimilarlo, pero para bien. Si pudiera resumirlo diría que todo se reduce a saber contemplar y hallar a Dios en nuestra vida diaria."

"Vine sin ganas, buscaba silencio para pensar, no para orar, y vuestra charla me molestaba, pero

después todo cambió. No conocía a Teresa y tenía la oración olvidada. Doy gracias por hallar la paz en contacto con la realidad de Jesús encarnado en los demás."

"Llegué después de un tiempo difícil preocupado por mi salud, lo que ha condicionado mi presencia en los ejercicios. Llegué cansado, muy cansado, necesitaba liberarme un poco y saber asumir la realidad. Hablar de los místicos me atraía porque había practicado algo el budismo y lo asociaba con lo místico, pero no es así, y he quedado sorprendido con la visión de M. Àngels sobre santa Teresa y el amor al prójimo. La meditación solo es perfecta si es para el bien, el bien de todos. Me llevo dos palabras para mi mente y espíritu: sanación y compasión. Son dos palabras que la RdV conoce bien."

"Volvía para reponer fuerzas y reencontrarme con este mi Jesús que siempre está en mí. A partir de ahora lo compartiré también con los demás."

"Me proponía este año hacer otra cosa, pero una difícil situación laboral trastocó mi vida, y me planteaba playa y descanso y además había poca esperanza de poder venir pero al final todo se arregló. Me he encontrado muy bien y he sentido este calor humano de solidaridad y amistad. Gracias, Padre, por este tiempo que me has regalado y gracias por tu amor."

"Hace años que no iba a ejercicios y los místicos estaban muy lejos de mí. L'Àngels parlant de l'amic Jesús m'ha sorprès positivament i m'he trobat entre vosaltres molt bé. Els problemes que tenia els veig ara d'una altra manera."

"Mi objetivo era saber acercarme más a Dios y saber que Dios me ama. Santa Teresa a tra-

vés de Àngels me impulsa a ser yo mismo pero completamente libre. Es como si Dios me hubiera dicho: ámame tal como eres."

"Espero hablar más cuando en el alma recupere la reflexión sobre todo lo que decís, la convivencia y el saber de años que hemos compartido con cariño y que nos ha enseñado Àngels a través de unos santos, personas también muy normales. ¡Unos santos muy normales!"

"Sé que Dios está ahí y que nos quiere y nos ayuda, pero en estos ejercicios he aprendido a mirarle a los ojos, a hablarle como a un amigo en quien confío en lo más profundo y queriendo transmitir este amor a los demás. Me voy más humana. Gracias."

"Me ha gustado tanto amor entre vosotros y me llevo esto como una riqueza viva. ¡Con Àngels he visto que las monjas son humanas! Saber reconocer mi verdad y caminar hacia Dios sin tener miedo a la vida, y no para huir de mis dificultades sino porque algo en mi ha cambiado."

"Ahora todos conocemos y queremos más a Jesús, pero ha sido tanto tanto lo recibido que tengo que digerirlo. Gracias, Àngels."

"Vine cansada y aunque esté llorando me voy muy contenta. Santa Teresa y san Juan de la Cruz me han impresionado. Las moradas... tengo de asimilarlas. Me llevo el amor de Dios pero también el amor que todos me habéis dado. Gracias. Y gracias, Àngels, por no hablarnos de Jesús sino de l'amic Jesús."

"No estic ara en cap associació ni grup i vaig venir en pla de descansar i si no hagués pogut quedar-me hauria marxat tan tranquil·la, però ja el primer dia -flaix!- em van agradar i penetrar en el meu interior l'alegria i la sinceritat de tots. M'emporto la idea de no et preocupis que Ell ja sabrà portar-te al lloc que busques. ¡Estoy tan contenta de las charlas y del compartir por la noche!"

"Yo, eran mis primeros ejercicios espirituales, tenía miedo, me cuesta a veces trabajo meditar. Hablar todos libremente me ha servido un poco para hacerlo con facilidad al centrarme en la oración y pensamientos de santa Teresa. Me he sentido bastante bien acogido. El que hayáis hablado en castellano lo agradezco mucho."

Solament em resta afegir com a final i crec que en nom de tots: gràcies, Àngels.

Formación de responsables

ARACELI CHICÓN

GRUP MADRID - DIÒCESI DE MADRID

El pasado mes de septiembre, durante los días 22 y 23, tuvo lugar un encuentro de formación de Responsables de Equipo. En la casa de las oblatas de Pozuelo de Alarcón (Madrid) nos reunimos un grupo de responsables procedentes de diferentes zonas.

Allí, Conchi Yuste nos introdujo en la sociología de los grupos y nuestro papel como responsables de equipo. Aportando desde su experiencia profesional y personal (como miembro de un grupo de ACO), trabajamos herramientas para "dinamizar nuestros equipos".

En estos dos intensos días hubo tiempo para la formación, la reflexión y también para la convivencia y alegría del reencuentro y de conocer caras nuevas.

Un grupo pequeño, pero que supo aprovechar.

Gracias a Montse por acompañarnos y a Conchi por su disponibilidad y exposición clara, cercana y sencilla.

Creo que a todos nos mereció la pena el viaje. Nos llevamos la mochila llena de ideas y con ilusión renovada para el desempeño de este servicio al movimiento que es la responsabilidad. Además pudimos poner en práctica dinámicas muy novedosas que Conchi nos traía preparadas, como por ejemplo: reestructuración de sala y colocación-organización espacial de mesas. Gustó mucho.

Crònica de la 59a Jornada General

CONXI YUSTE

GRUP LLEFIÀ-ZONA BESÒS

El 12 d'octubre passat vam celebrar la 59a Jornada General del moviment sota el lema Joia i Esperança, en referència a la commemoració del 50è aniversari de l'inici del Concili Vaticà II.

Hem celebrat aquesta Jornada, tal com ens ho recordava el Comitè Permanent, en un context social «marcat per la reforma laboral, les retallades econòmiques, els desnonaments injustos, el dèficit fiscal i l'augment de l'atur», realitats que ens van calant perquè cada dia es van fent més dures.

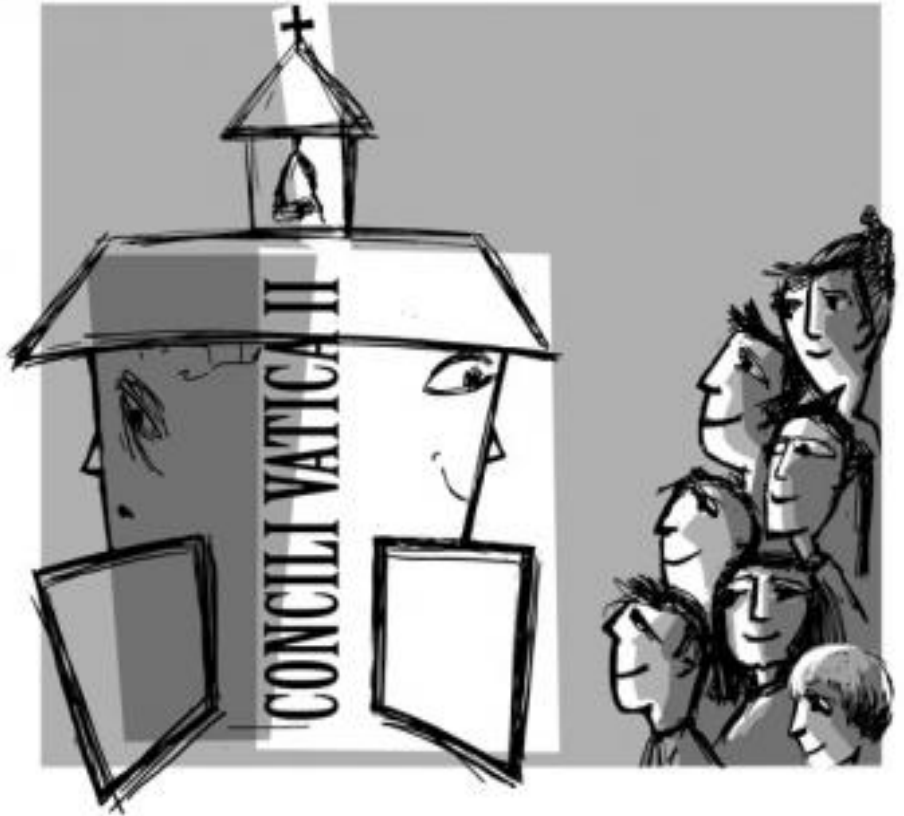
Ens vam trobar com altres anys a l'escola dels salesians d'Horta, en un dia plujós però malgrat això animat pels retrobaments que la Jornada sempre ens permet. Els nens també van poder gaudir com en anteriors ocasions d'un dia de lleure amb els animadors i animadores del MIJAC.

Durant la Jornada ens van acompanyar militants de la JOC, el MIJAC, la GOAC..., així com el Sr. Puigdollers de la Direcció General d'Afers Religiosos de la Generalitat i el bisbe auxiliar de Barcelona Sebastià Taltavull.

En Marc Michiels (coordinador del Moviment de Treballadors Cristians d'Europa-MTCE), des de la realitat europea, ens comentava com actualment, quan tot sembla estar en qüestionament, el treball i la lluita des dels nostres moviments van fent realitat una Europa més social i assentada sobre bases que atenguin els veritables problemes dels seus ciutadans.

La Jornada es va desenvolupar de manera tranquil·la. Aquest any no hi ha prioritat. Treballarem durant el curs la preparació del X Consell que porta per lema "No tingueu por: esperançats i en acció!" i que celebrarem pel maig de l'any vinent. En el material que ens van entregar hi tenim tota la informació sobre el contingut i el procés de treball de preparació del Consell.

La xerrada central va anar a càrrec d'en Josep Hortet, consiliari de la zona del Baix Llobregat.

Dibuix: Montserrat Cabo

Amb el títol de Joia i Esperança a l'ACO ens va parlar sobre el Concili Vaticà II, el que va significar per a l'església d'aquell temps i per a l'actual, amb nombroses imatges del record d'aquell moment com a testimoni presencial. Va anar fent referències a Cardjin i a molts militants de la JOC que van viure esperançats la renovació de l'Església plantejada en el Concili.

Va acabar la seva xerrada desitjant-nos que fem nostres per al curs que comencem la joia i l'esperança, com una consigna de vida.

Els comentaris després de la xerrada van anar en la línia de constatar que encara avui l'Església ha d'estar més oberta a la societat actual i ha de ser crítica davant els nous temps.

Vam acabar la Jornada celebrant plegats l'eucaristia.

Com cada 12 d'octubre hem tingut la possibilitat de retrobar-nos, formar-nos, donar la benvinguda als equips i militants que comencen aquest any, i això ens omple de joia i esperança i ens encoratja.

Protestar i lluitar

TONI FERRER

GRUP PUJÓS X - ZONA BAIX LLOBREGAT

Treballo a l'Administració General de l'Estat des del 1989, i a l'Institut Nacional d'Estadística (INE), al Departament del Cens Electoral, des del 2000 com a funcionari de carrera (administratiu). També sóc delegat sindical per CCOO.

Intentaré explicar com afecten la crisi i les retallades el nostre organisme i quines respostes hi donem els treballadors.

Immediatament després de les eleccions al parlament espanyol els responsables de l'INE van començar a seguir les directrius del govern del PP, reduint els drets dels treballadors, fent ajustos de personal, de material, amb externalitzacions, com la dels departaments d'enquestes, etc. Més dades:

-Al desembre, van canviar el president de l'INE per una persona de confiança del PP.

-El Consell de Direcció de l'INE va fer un esborrany que va presentar als sindicats: "Projecte de reassignació de tasques", que incloïa la modificació i flexibilització de les condicions laborals dels treballadors, en el qual ja sortia l'expressió "possibles acomiadaments d'efectius que no són necessaris".

-La reforma del mercat de treball fa que puguin acomiadar el personal laboral del sector públic, per causes econòmiques, tècniques, organitzatives o de producció.

-Retallada de les partides d'ajudes d'acció social i de formació en un 50% respecte a l'any passat.

-La productivitat que cobren els alts càrrecs s'ha rebaixat en un 5%, però com la cobra menys personal, acaben rebent més diners que l'any passat.

-L'INE privatitza la recollida de dades de l'enquesta sobre integració social i salut, i subcontracta l'enquesta sobre tecnologies de la informació a les llars.

-L'INE contracta una empresa de serveis informàtics i d'assistència tècnica per dos anys.

Si aquesta feina la fessin el treballadors de l'INE (analistes i programadors), costaria la meitat de diners.

-Del pressupost de formació que l'Institut d'Administració Pública dona a l'INE, un 51% es gasta en un curs d'anglès que es fa un cap de setmana en un hotel en un lloc d'Espanya.

Altres retallades que ens afecten a tots els empleats públics són:

-La reducció de sou del 5% l'any passat

-Enguany no cobrem la paga extra de Nadal (7% del sou).

-Volen incrementar mitja hora la jornada laboral diària.

-Reducció de dies de lliure disposició i d'algun dia de vacances a treballadors que tenen més de 15 anys d'antiguitat (guany aconseguit com a contraprestació a una congelació del nostre sou).

-No hi ha oferta pública d'ocupació, no es cobreixen les jubilacions ni les baixes, etc.

La política de l'INE és clara: reducció de personal, empitjorant les condicions laborals dels treballadors, externalitzant empreses per reduir la despesa pública (reducció del dèficit de les Administracions Públiques) encara que s'encareixi la despesa privada.

Davant d'aquestes injustícies, els sindicats i els treballadors hem fet:

-Des de principi de març fins avui, ens concentrem cada divendres a l'hora d'esmorzar durant 30 minuts. Ens ajuntem amb els treballadors de la Generalitat i Correus (com més gent millor). I des d'abans de l'estiu, ens vestim de negre (marea negra).

-S'ha aconseguit la unitat sindical en fer aquestes mobilitzacions.

-Un 35% del personal va fer vaga el 29 de març (xifra molt alta en comparació amb altres organismes de l'Estat).

-Alguns afiliats i treballadors van participar en la manifestació del 15S a Madrid.

-Quan el govern de l'Estat aprova reials decrets que ens afecten, anem tots a la Subdelegació del Govern a protestar.

-S'han creat plataformes de sindicats i associacions ciutadanes per lluitar contra aquelles "novetats" que ens "va regalant" el govern.

I així anem fent, sense perdre els ànims. No podem estar-nos quiets esperant que ens rebaixin més els sous, que les condicions laborals vagin empitjorant i que l'estat del benestar vagi desapareixent per voluntat unilateral dels polítics que ens governen. Hem de continuar protestant i lluitant.

Parlem amb...

Salvador Torres, rector de les parròquies de Sant Paulí de Nola i Sant Pere Ermengol del barri del Besòs

“Hem de tenir una mirada comprensiva i amorosa vers els immigrants”

ÀNGELA RODRÍGUEZ

GRUP PUJÓS XII - ZONA BAIX LLOBREGAT

El barri del Besòs i el Maresme està situat a l'extrem de Barcelona a tocar de Sant Adrià de Besòs i del barri del Poblenou. Al Besòs hi ha un alt índex de població immigrant, provinent d'Andalusia, Galícia i Extremadura des dels inicis dels anys seixanta, i més recentment del Pakistan, Amèrica Llatina i Àfrica. A l'estiu, el barri va ser notícia als mitjans de comunicació perquè l'assentament més nombrós de Barcelona, situat en unes antigues naus industrials del carrer Puigcerdà on malviuen uns 400 estrangers, estava a punt de ser desallotjat. Finalment, aquesta acció es va paraitzar, tot i que darrerament torna a parlar-se de desallotjament. Salvador Torres és rector de les parròquies de Sant Paulí de Nola i Sant Pere Ermengol, ambdues al Besòs, i segueix de prop aquesta problemàtica, així com d'altres que es produeixen al barri.

Quina radiografia faria de l'actual barri del Besòs des d'un punt de vista social?

Es tracta d'un barri on es respira molta precarietat. Els darrers anys s'ha produït un augment espectacular dels beneficiaris de Càritas entre les dues parròquies, i ara atenem gairebé 2.000 persones. Treballem en coordinació amb els serveis socials municipals, i de moment ens en sortim, però hi ha una allau de problemàtiques. Hi ha molt d'atur i molta població immigrada que torna al país d'origen, davant de la situació de precarietat en què es troba, però no tothom s'hi atreueix. Resumint molt, hi ha una barreja molt forta, tant de cultures com de religions, que fa uns anys era impensable. I les parròquies estem fent un intent molt seriós d'acostament a totes les realitats des de la bona voluntat i la necessitat de mútua coneixença.

I en tot aquest context, sorgeix el fenomen dels assentaments...

Aviat farà un any que apareixen els assentaments. El més emblemàtic, on malviuen unes 400 persones, es troba en unes antigues naus industrials al carrer Puigcerdà, que d'un cantó donen al Besòs i per darrere al Poblenou. Allà es concentren moltes nacionalitats: hi ha un sector de romanesos que ocupen algunes naus. Un altre espai l'ocupen llatins. Un altre grup són negres de tretze països diferents, la majoria senegalesos. A banda de les condicions en què hi malviuen, es produeixen molts problemes. Hi ha molt bona gent, però alguns individus que vénen de fora els diuen que consumeixin alcohol i es dediquin a la venda de droga com a solució als seus problemes. Es produeixen enfrontaments entre ells, fins i tot entre grups d'africans. També hi ha conflictes amb l'aigua, que l'han d'anar a buscar fora, i amb l'electricitat i el fred. L'assentament constitueix un factor de divisió entre els veïns, però saben que les parròquies tenim un discurs d'aproximació i de respecte.

Com vénen a parar aquí tantes persones?

Aquesta problemàtica desborda els límits d'un barri. Molts van venir expulsats de Badalona, on s'havien sobrellogat molts pisos per a 5 o 6 famílies, i un decret contra la sobreocupació dels habitatges va fer que fossin expulsats. També han vingut a parar al barri africans que intentaven vendre al *top manta* i els persegueixen, i ara sobreviuen molts només amb la venda de ferralla. Molts han vingut també d'altres assentaments que han desallotjat.

I quan ja fa temps que són aquí a Barcelona vivint així, quins pensaments passen pels seus caps?

Ara ja saben que no tenen un futur aquí. Saben la situació que hi ha a Espanya. Tots han vingut enganyats i t'ho reconeixen. Als seus països, a les seves famílies, no els diuen la veritat de com ho estan passant, però molts els han deixat d'enviar diners. Tampoc no tenen ganes de tornar perquè tenen por de represàlies als seus països, perquè aniran a la presó per haver marxat sense permís... Molts no tenen papers ni en tindran, perquè en no tenir contracte de treball, no els podran aconseguir... Són situacions penjadades. És una patata calenta molt forta per a l'Administració, i penso que no saben què fer. En bonança econòmica, hi hauria feina per a tothom, però ara...

Abans de la crisi, alguna cosa podien treure per anar tirant...

Però en aquests moments la via de la ferralla es va esgotant, primer perquè no es construeix, i perquè els romanesos prenen la davantera amb furgonetes. Els altres, els negres, van amb carros i es passen 8 hores al carrer i gairebé no recullen res. També hi ha una explotació brutal dels *xatarreros*, que els paguen una misèria per la ferralla. Quan van a vendre, els paguen a 25 cèntims el quilo de ferralla, o fins i tot menys, ara crec que els paguen entre 17 i 23 cèntims. N'hi ha que envien un camió allà mateix, a les naus, a comprar la ferralla, i van amb bàscules trucades. Els paguen el que volen pel material i els immigrants, o ho venen o es moren de gana. Però estan contents perquè hi ha botigues on, per un euro, compren quatre barres de pa, plàtans o sardines.

Però segur que també els afecten les retallades en sanitat, ja que en l'actualitat es necessiten documents per poder accedir-hi.

Acusen molt la supressió de la sanitat. Molts ja no estaven empadronats a la ciutat i ja no podien anar a l'ambulatori. Però ara, a més, encara que estiguis empadronat, si no tens papers no pots accedir a la sanitat. Només van a l'hospital en cas d'extrema gravetat, si s'han trencat una cama o s'han cremat. Els fan esperar hores, tot i que al final els atenen. Però anar al metge per un mal de queixal o de panxa queda descartat. Amb tot, hi ha professionals de la sanitat que fan objecció de consciència i atenen curosament els immigrants malalts. És una bona notícia.

Hi ha més assentaments al barri, oi? I no només aquest del carrer Puigcerdà?

Més aviat són al Poblenou, potser es tracta de grups d'unes 40 o 60 persones, però la problemàtica és la mateixa. En aquests assentaments, els que hi viuen ja no hi deixen entrar a ningú més, perquè ocupen un recinte que era només

una fàbrica, i ells mateixos s'autocontrolen. En canvi, a les antigues naus industrials del Besòs, com que són obertes i molt grans, hi entra i en surt qui vol.

Malgrat que hi hagi grups de veïns en contra dels assentaments, s'ha vist solidaritat amb els seus ocupants?

Sí que es donen signes de resposta o un cop de mà, tant al barri del Besòs com al del Poblenou (on hi ha una xarxa de suport als assentaments en què hi ha alguns militants d'ACO), però es tracta de solucions parcials. L'associació de veïns del Besòs va facilitar el camp de futbol perquè els immigrants s'hi poguessin dutxar quan hi ha partit. El club de futbol Pujades també forma equips de futbol amb joves de 4 o 5 països diferents, i s'ho passen pipa, perquè és una estona d'evasió i de festa. Però què més pots fer? Ni Càritas s'hi pot posar en això. Si ja a nivell de la gent del barri està desbordat, imagina't 400 més i amb el màxim de precarietat. Les parròquies no poden assumir el gruix de la problemàtica. Tot i això, no hem de viure d'esquena a la realitat, i això representa tenir una mirada comprensiva i amorosa, no bel·ligerant sinó de desitjar que es facin intents de solució sabent que són persones.

Davant d'un conflicte de tals dimensions, l'Església no pot restar al marge...

És clar. Els grups cristians NO podem viure en un gueto aïllat sense saber què li passa a aquesta gent, i que la nostra funció sigui només resar i cantar, pensant que les injustícies i precarietats d'aquest món ja es resoldran a l'altre i, per tant, no cal preocupar-se. Hi ha grups al barri que prediquen això, i són grups religiosos evasius de la realitat, en comptes de contemplar la mirada de Jesús davant d'aquestes situacions de pobresa, marginació, manca de salut i de serveis bàsics.

L'han colpit les vivències personals dels immigrants amb qui ha parlat?

Molt... La majoria tenen entre 20 i 30 anys i són emigrants aventurers. Jo em dedico a escoltar les seves històries i moltes són impressionants, sobretot les dels que travessen el desert. S'hi poden estar un any per travessar països com el Txad, Camerun, Nigèria o Algèria, per després passar cap al Marroc. Allà, alguns tiren cap al cantó de Melilla i d'altres més cap a Ceuta. Molts moren pel camí i entre ells tenen un pacte perquè, si passa això, ho comuniquin a la família i ells mateixos t'expliquen que enterren els cadàvers amb dignitat a la sorra i no deixen que els ocells se'ls mengin. T'ho diuen com una cosa d'allò més normal del món, saps?

Suposo que, lamentablement, ja saben que no tothom arriba al seu destí.

Exacte. Com també tenen pànic al possible retorn, que els enxampin i els obliguin a tornar. En el cas dels repatriaments forçats, els que no són del Marroc, els deixen a la frontera amb Mauritània, al mig del no-res. Els porten amb autobús i, un cop allà, els diuen: "Ja sou a Mauritània, espavileu-vos", i l'autobús torna enrere. Molts moren, perquè s'enfronten a unes temperatures de 60 graus durant el dia i molt fredes a la nit, sense menjar ni beure.

A vostè li han explicat com veuen Occident des d'allà?

Jo vaig estar 8 anys al Camerun i tinc una proximitat en aquest sentit. Els que són del Camerun aquí a les naus queden parats que puguem parlar en francès, i això els allibera molt. Molts vénen enlluernats pel que els arriba d'Occident, que aquí tot és fàcil i tindran feina de seguida.

Ho veuen en pel·lícules i a la televisió, que arriba a tot arreu. També marxen perquè estan tan malament als seus països, que pensen que qualsevol lloc serà millor. La possibilitat de tirar endavant allà sí que és fumuda.

En l'actualitat sentim a parlar de casos d'immigrants que tornen als països d'origen perquè allà poden trobar feina, però en el cas dels africans la tornada deu resultar molt més difícil.

Tornar sense haver triomfat és el fracàs màxim. Això passava aquí a Espanya també. A més, hi ha certs països on tornar significa anar a la presó, i les presons de l'Àfrica no tenen nom. Qualsevol lloc aquí per a animals és millor que una presó africana. També es queixen molt dels seus països. Se'ls estimen, però critiquen els governs per l'alt grau de corrupció i de nepotisme que hi ha. La classe política, una minoria, viu provocativament bé. Tots et reconeixen la desgràcia dels seus polítics.

Empar Sancho, petita gran dona

L'Empar va morir a la residència de les germanetes de l'Assumpció el 3 d'octubre passat. La gent veterana de la zona del Baix Llobregat vam tenir la sort de conèixer una persona que sense gaire soroll era un testimoni de la Bona Notícia del Regne entre la gent del barri, de la comunitat parroquial i, és clar!, dels que en aquell moment formaven part de l'ACO a Collblanc, a la Florida i a Cornellà.

L'Empar s'estimava l'ACO, sempre que podia participava amb tots nosaltres a les trobades de grup, als recessos i també era amb nosaltres a les vacances compartides a Castellet, on, malgrat la seva salut no gaire bona, col·laborava com una més del grup.

Va fer una tasca silenciosa i constant amb moltes persones dels nostres grups, sempre amb una petita rialla i amb paraules d'encoratjament que ens revifaven. Pocs saben de la seva feina a la secretaria de l'ACO, escrivint a màquina en francès i traduint la correspondència amb l'ACO de França i fent treball de secretaria quan li demanaven, mai tenia un no per resposta si se li demanava algun servei.

Algú de la zona va assistir a l'Eucaristia que, tot recordant-la, se celebrà a la parròquia de Sant

Andreu de Palomar i volem compartir amb tots vosaltres els records que les seves companyes, les germanetes de l'Assumpció, ens van oferir.

«*Les germanetes agraïm que avui en aquesta Eucaristia, tots junts, ens trobem per recordar la nostra estimada germana Empar Sancho.*

»*L'Empar va estar bastants anys al barri, a la parròquia. Va donar-se plenament a totes les persones que creia que ho necessitaven i sobretot a les que estaven més soles...*

»*Amb la seva simpatia, acolliment i senzillesa va anar passant la Bona Nova de l'Evangeli a totes les persones que tractava.*

»*La Paraula de Déu va ajudar-la sempre i més en els moments de dificultat..., i avui que celebrem la festa de l'evangelista sant Lluç, ens agrada recordar-la ja feliç per sempre amb el Déu que tant va estimar. Gràcies, Empar, per tot el temps viscut amb tu i a reveure.*

»*Moltes gràcies a tots per acompanyar-nos.*»

Els qui la vam conèixer i estimar voldríem fer nostres les paraules d'Isaïes: «Quin goig de sentir a les muntanyes el passos del missatger que anuncia la pau i porta la Bona Nova, que anuncia la salvació» (de l'antífona d'introducció pròpia de la missa de sant Lluç).

Una botiguera de barri

FINA GARCÍA,

GRUP POBLE-SEC 1 - ZONA BAIX LLOBREGAT

Un nou matí, el despertador ha fet sonar l'alarma, són tres quarts de set. Em llevo, la dutxa em prepara per començar una nova jornada. Per carregar piles em preparo un bon cafè, mentre faig un repàs de les coses de casa. Quan ja he pres el cafè, la gosseta m'està esperant per sortir a fer una volteta curta, perquè la feina m'espera; la sort de tenir-la prop de casa em permet disposar de temps per poder fer coses i anar més relaxada.

Fa molts anys que treballo en una cansaladeria. No he fet mai una altra feina i sempre he treballat al mateix lloc. Tinc la sort que m'agrada molt la feina que faig; hi ha dies, però, que el treball es fa bastant pesat, i és que tinc un horari força llarg i, a sobre, partit.

Fa molts anys que treballo amb la mateixa companya; quan vam començar érem dependents, més endavant la nostra mestressa es va jubilar, i aleshores vam decidir portar la botiga nosaltres dues. Sempre ens ha anat força bé, encara que això no vol dir que no hàgim tingut les nostres diferències; la convivència de molts anys, per un costat et facilita la feina, però per l'altre, coneixent-nos tant les virtuts i el defectes de cadascuna, hi ha el perill del conflicte; per aquesta raó hem intentat sempre respectar-nos i parlar per aclarir els malentesos.

La cansaladeria és una botiga petita de barri, al Poble-sec. Pel que fa a la relació amb les persones, aquesta feina és molt enriquidora; tenim clients de molts anys, amb alguns hi mantenim una relació molt propera. Ens alegrem amb ells quan compartim les bones notícies, ens preocupem quan ens fan partícips de les seves angoixes. Penso que aquesta és una manera també de viure i trobar Déu en la vida de cada dia: intento viure en el treball i en l'acolliment el compromís de la Revisió de Vida. He rebut molt de persones que sense manifestar-se creients han estat un testimoni per a mi i per als altres, i tot això dins una botigueta de barri. També tenim moltes àvies que fa molts anys que ens coneixen, que es troben molt soles: els agrada molt que les escoltin, expliquen vivències de la seva joventut, els agrada parlar dels fills i els néts..., per això a les persones grans els agrada més anar a la petita botiga prop de casa que al supermercat, la relació és més personal. Em sap molt greu veure com estan canviant els nostres barris, cada

vegada hi ha més botigues tancades; els barris de mica en mica van perdent la seva entitat i es van deteriorant.

Quan plego de la botiga aprofito per fer les feines de casa i comprar, això al migdia, perquè quan surto a la tarda, la majoria dels llocs tanquen o ja estan tancats.

Col·laboro sempre que puc amb la gent de la parròquia del barri, és una comunitat viva en la qual tothom pot participar segons les seves possibilitats: és allò que es diu que entre tots ho fem tot. Avui mateix, quan tanqui, me n'haig d'anar al barri del Port per assistir al Comitè de Zona de l'ACO com a responsable del nostre grup Poble-sec 1; la reunió ja estarà començada, però sempre reserven l'espai de reflexió i treball per al final, així jo també puc participar del més important.

Els caps de setmana els dedico a la família. Tenim un fill, ara viu fora de casa i tot sovint l'anem a veure. També tenim dues àvies, germans i nebots. Sempre estem de celebració en celebració. Dono gràcies de tenir un marit tan comprensiu, m'ajuda moltíssim; sense el seu suport no podria fer les coses que faig.

Quan me'n vaig a dormir normalment és molt tard, faig examen de consciència de les coses que m'han passat, dels encerts i les equivocacions. A la pregària dono gràcies a Déu per tota la seva ajuda.

Egipto, testimonio de Sabah

Sabah es miembro del Movimiento de Trabajadores Cristianos (MTC) de Egipto. Durante la Asamblea General de Nantes en octubre de 2009 Sabah fue elegida como miembro del Consejo Internacional del MMTTC para representar al continente africano.

En febrero de 2011, el Consejo en su reunión anual le dio la palabra para que relatara su participación activa en los acontecimientos de la plaza Tahrir y las esperanzas de un pueblo entero de construir una sociedad más justa, más humana, más fraternal.

En febrero de 2012, se le dio de nuevo la palabra para presentar un balance de la revolución egipcia y valorar tanto los avances como los obstáculos en este largo camino hacia la democracia.

Sabah comenzó su testimonio con la proyección de vídeos cortos realizados por aficionados que muestran la feroz represión del poder contra los manifestantes. Algunas imágenes son sumamente duras, como unos carros blindados del Ejército que atropellan a un grupo de jóvenes cristianos o unos militares tirando cadáveres de manifestantes al basurero. Uno de los vídeos rinde homenaje al valor de las mujeres que a pesar de la represión se atreven a manifestarse por la libertad y por la dimisión de los dirigentes actuales que colaboraron con el antiguo régimen. Otros nos llenan de esperanza, como el de un grupo de músicos actuando y siendo aplaudidos por la muchedumbre de la plaza Tahrir. "Cristianos, musulmanes, somos la misma mano". "Aquí estamos de nuevo. Esta es la revolución de los jóvenes. Ha crecido nuestra esperanza. Volvemos por la libertad, por la igualdad para todos, para

que el mundo nos escuche...". "Uníos, trabajad con entusiasmo. La luz va a volver y el mundo es de todos...".

Escuchemos a Sabah:

Opté por presentarles estos vídeos para que me acompañen sobre el terreno, en lo cotidiano. Desde hace un año hemos conseguido logros pero también hemos tenido decepciones.

Un primer gran triunfo fue el haber logrado acabar con el miedo que tenía el pueblo. Hoy la gente se atreve a salir y a manifestarse pese a la represión. Ya no hay miedo a la muerte.

Animamos a los jóvenes a salir a la calle, a expresar abiertamente su ira, algo que no era posible antes. Varios miembros del MTC de Egipto militamos en sindicatos, partidos políticos y asociaciones de Derechos Humanos.

En lo personal, me pregunté por qué iba yo a la plaza Tahrir, por qué soy voluntaria y me he comprometido en esta lucha? Me educaron en la escuela de la vida. Participé en la acción católica de la infancia, y luego en la Juventud Obrera Cristiana (JOC), y en estos momentos, soy responsable en el MTC, es decir el movimiento adulto. Es todo lo recibido de estos movimientos lo que me anima a actuar. Siento una fuerza en mí. Expreso mi indignación hasta ante el obispo. Hoy me atrevo a criticar a la Iglesia, a denunciar las injusticias, incluso las que existen dentro de la institución. Es algo nuevo para mí. Antes no me atrevía, ahora ya no tengo miedo.

Junto con un grupo del MTC de Egipto, hemos creado una página de Facebook para invitar a los jóvenes a acudir a las manifestaciones. La página se llama: "Somos egipcios, somos positivos". El objetivo es ofrecer concienciación política a las

jóvenes generaciones que por costumbre no tienen interés por la política.

Un eslogan: "Pensar, conocer, elegir".

La Iglesia desempeñó un papel negativo durante la revolución. Todos los jefes religiosos (musulmanes, ortodoxos y católicos) recomendaron a los jóvenes no ir a la plaza Tahrir. Afortunadamente, nadie les hizo caso. En la página de Facebook hemos escrito que "no olvidamos el papel de la Iglesia". Publicamos también textos del Evangelio para que la gente reaccionara. Utilizamos textos de la Iglesia sobre la libertad y palabras de Mons. Oscar Romero.

El proceso tuvo también sus dificultades y puntos débiles.

Hubo muchos muertos desde que se inició la revolución. Se habla de unos 2.286 muertos y más de 700 heridos de los que algunos de mucha gravedad. Se procedió a 16.000 detenciones, muchas de ellas a jóvenes.

Puede parecer paradójico pero este olor a sangre fue lo que nos motivó a continuar.

Los medios de comunicación egipcios transmiten una imagen distorsionada de la realidad.

Otra dificultad fue el éxodo de muchos cristianos a EEUU, Canadá y Australia. Se estima en casi 100.000 el número de cristianos que emigraron.

Los salafistas y los hermanos musulmanes nos robaron nuestra revolución para aprovechar el pastel. Hoy la revolución está con problemas para avanzar. Mubarak se fue pero sigue vigente el sistema que instauró. La violencia y la represión son más fuertes que antes.

El año pasado estaba muy entusiasmada y llena de esperanza. Pero hoy veo que nada ha cambiado en realidad.

El año pasado decía que los islamistas no accederían al poder, que sólo eran una fuerza política entre otras y que el Ejército y el pueblo caminaban unidos de la mano. Me había equivocado aunque los hermanos musulmanes sólo representan a una franja de los musulmanes.

Ahora son los hermanos musulmanes y el Ejército los que caminan unidos de la mano. El poder utiliza la violencia contra los cristianos para dividir a la gente. Provoca disturbios para demostrar que hace falta gobernar el país con mano de hierro.

Queda mucho trabajo por hacer para educar y concienciar al pueblo. La postura de la Iglesia no está clara, y no sabemos si está a favor o en contra de la revolución. El Papa ortodoxo dijo por su parte que "hacer la huelga, es como hacer la huelga en contra de Dios".

La situación económica es muy difícil. Aumentan la pobreza y el desempleo. Ya no vienen los

turistas. El mes que viene me habré quedado sin trabajo y mi marido también está desempleado.

El mundo obrero de Egipto está pasando por un momento muy complicado. Me quedaba la esperanza de que tras la revolución quienes salieron al extranjero regresarían para ayudar a la reconstrucción del país. Pero está pasando lo contrario. Todos quieren marcharse de Egipto.

Sigo manteniendo las esperanzas hoy pero soy más realista. ¿Qué perspectivas tenemos?

Hemos emprendido un camino muy largo. Habrá que trabajar con empeño sobre la conciencia y el diálogo. Debemos luchar contra la ignorancia y el analfabetismo, demostrar la importancia de vivir juntos los cristianos y los musulmanes. Debemos desarrollar también el espíritu crítico, la capacidad de cada persona para reflexionar por sí misma y forjarse su propia opinión. En lo colectivo, debemos cuestionar y elegir lo que convenga para la mayoría de la población.

En el MTC de Egipto queremos acometer este reto e invitamos a nuestros miembros a comprometerse en los partidos políticos para volver a darle valor a la política. Así mismo debemos invitar a los responsables de la Iglesia a cambiar su visión, a acercarse a los más pobres, a trabajar con el pueblo.

Existen indicios esperanzadores a pesar de los llantos y de la sangre derramada. Conocí a un psiquiatra musulmán. Dialogamos juntos sobre estas cuestiones de espíritu crítico, de querer restaurar la imagen de la política, del vivir juntos en la diversidad. Él me dijo que "debemos trabajar juntos, cristianos y musulmanes, por el futuro de nuestro país. Vamos a crear un grupo de jóvenes para sensibilizarles sobre los asuntos políticos e invitarles a la acción".

Me alegro de poder compartir con Uds. toda la cotidianidad de nuestra vida, luchas, esperanzas, fracasos. Me siento apoyada. Las palabras y miradas de Uds., sus gestos solidarios, todo ello nos motiva aún más y nos hace más fuertes que nunca en este camino hacia la libertad.

Entrevista realizada por

Jean Michel Lanoizelez (Febrero de 2012)

Y publicada en *Infor* del MMTC en julio 2012

El buzón de correo electrónico de Sabah y la página de Facebook tardaron poco en ser pirateados. Como militante muy comprometida en la plaza Tahrir, recibió amenazas. Por tanto, si desean comunicarle un mensaje de solidaridad a Sabah y a los miembros del MTC de Egipto, escriban al MMTC que lo transmitirá a los compañeros/as de Egipto (correo electrónico: info@mmtc-infor.com).

Una opinió, una altra sensibilitat

ERNESTINA RÓDENAS

GRUP POBLENOU II – ZONA BESÒS

TV Catalunya, pel canal 33, en el programa Segle XX va emetre el diumenge 17 de juny a la tarda i el dilluns 18 al matí el documental titulat *Església rebel*, un primer intent de recordar i recuperar per al gran públic televisiu l'esforç de l'església militant per separar-se del que es va anomenar "nacionalcatolicismo" promogut per l'Acció Catòlica del moment i propiciat generosament pel règim de Franco durant els llarg 40 anys de la dictadura. Val la pena veure'l ja que no s'havia fet encara un documental sencer sobre l'acció dels cristians en molts camps per aconseguir un canvi polític, social i eclesial a Catalunya.

En aquells anys foscos i desgraciats no va agrada aquella església que es rebel·lava. Ja sabeu la història, i els més joves, la podeu conèixer una mica més. Com diu la que fou directora de la revista *El Ciervo*, Roser Bofill, morta fa poc, "no van ser anys de desert, sinó de molta inquietud per recuperar les llibertats que havíem perdut amb la guerra civil espanyola".

Ara tampoc ha agradat aquest títol, *Església rebel*. La Conferència Episcopal Espanyola va negar l'accés als seus arxius per fer el documental i a cap de nosaltres se'ns escapa el perquè. Ara també passem per uns anys en què encara es necessita una església que no accepta els passos enrere que s'estan fent des dels estaments de poder de l'església, diguem-li jerarquia, Vaticà, cúria, papa o el que vulgueu; una església, encara rebel, que no accepta l'incompliment dels acords del Concili Vaticà II que tanta esperança van suscitar quan reconeixien i reforçaven l'acció dels cristians en el món, l'acció dels moviments evangelitzadors, en què clergues, laics i laiques junts estàvem compromesos a donar a conèixer un Jesús més encarnat entre els més pobres i allunyats de l'església entre altres camins oberts a la renovació, que d'haver-los seguit ara no caldria patir tant pel fet de pertànyer a l'Església catòlica. Una de les mancances més doloroses que patim és la manca d'igualtat de drets entre homes i dones. La negació reiterada a l'ordenació de les dones per servir i acompanyar una comunitat cristiana, donar els sagraments, tots, l'Eucaristia també. Les dones ho vivim amb pena i ens dol que sigui la "nostra comunitat estesa per tot el món" la que incompleixi aquest dret tan bàsic, el

dret a la igualtat, reconegut en la Declaració Universal dels Drets Humans que s'accepta en la majoria de països de tradició cristiana, en l'àmbit civil i practicat en altres esglésies cristianes. No m'estenc en els altres drets humans que també són vulnerats per la nostra Església catòlica perquè no són el motiu d'aquesta reflexió.

Per què m'adrego a l'ACO? Ha estat la reacció, en rebre la invitació de l'ordenació de diaca del militant d'ACO, Josep Anton Clua, del Vallès Occidental.

Me n'alegro per ell si és la seva opció i, sabent que ha estat format a la JOBAC i a l'ACO, serà un servidor de la seva comunitat, però m'entristeix saber que les dones d'ACO no tenim aquesta mateixa possibilitat, per molt preparades que estiguin i per molts serveis que facin.

Sé de cert que molts militants, homes i dones compromesos, estan d'acord amb el que expresso ara i m'agradaria sentir més veus crítiques al si del moviment ACO, que és plural i obert, però que no ha de deixar de fer denúncies profètiques, com ens deia en Fernando Rivas el 12 d'Octubre del curs passat.

Ara també necessitem una "església rebel". Ja hi és, però poc valorada, invisibilitzada, menys tinguda i en alguns casos marginada de qualsevol decisió de canvi.

Nosaltres, militants d'ACO, no volem caure en el parany de la col·laboració acrítica. O bé en el de dir "aquesta no és la nostra església, nosaltres anem a la base, amb la gent, ens justifica l'evangeli, la revisió de vida que fem, el nostre moviment." Però encara no som prou valentes. Practicar la igualtat, evitar la marginació també és evangèlic, encara que pugui crear tensions amb les actual jerarquies eclesiàstiques o amb altres grups de cristians que pensen diferent o que ja els està bé tot el que diu i beneeix el Vaticà.

La crisis y nuestras creencias

MANOLITA OLMO I JAUME RIBAS
GRUP RIERA-ZONA BAIX LLOBREGAT

Nos encontramos en unos momentos de una profunda crisis. Momentos difíciles para la clase obrera; los actuales gobiernos están creando una fábrica de hacer pobres, una continua agresión a las mejoras conseguidas en nuestro tiempo y que tanto sacrificio costaron a muchos militantes obreros.

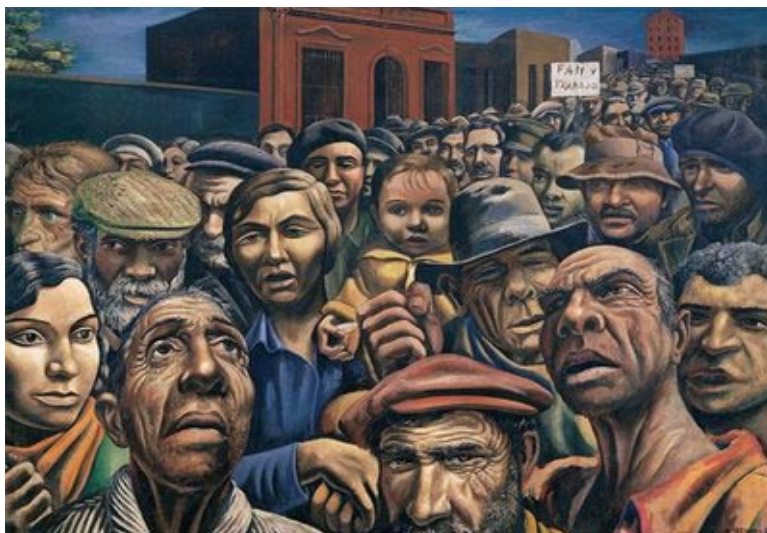
Han hecho recortes en los derechos laborales con la reforma laboral, en la sanidad, en la enseñanza, subiendo el IVA, recortes a los que tenemos menos, etc.

En menos de dos años han destruido el estado de bienestar. Consecuencias: han creado aproximadamente más de 5 millones de parados, y más trabajo precario, infinidad de comercios y empresas cerradas, un 50% de jóvenes sin tener experiencia de un primer trabajo, desahucios que han creado mucho sufrimiento, depresiones y hasta suicidios, el 18% de la población sobrevive gracias a las redes solidarias públicas y privadas. Lo peor es que no resuelven esta crisis.

Todo este sufrimiento es aplaudido en las cortes por los diputados del PP. Es un insulto a todos los que padecen las consecuencias de los recortes. Para Coscubiela esta actitud demuestra que los populares "están en una burbuja y no tienen la más mínima idea de como están viviendo las personas. Hay cosas que por decencia o por dignidad nunca se pueden aplaudir".

En esta situación no se realiza el reino de Dios. Todo lo contrario, el evangelio de Jesús nos hace una llamada a construir el reino de Dios, el "hombre nuevo", el hombre desprovisto de egoísmo, el hombre que vive pensando en los demás, donde el hombre es antes que las cosas.

Según Ernesto Cardenal a nosotros los cristianos nos toca ayudar a una iglesia jerárquica que calla demasiado ante las injusticias que se les hace a los más débiles, en muchos casos cómplices de estas injusticias, escándalo para los más pobres. Pero la Iglesia no es solo la jerarquía que está en los palacios, sino también los sacerdotes obreros, los teólogos avanzados, las comunidades de base, los movimientos. Y si parte de la Iglesia calla delante de esta realidad, nosotros no podemos callar, ni dejar de actuar. Creo que estos grupos están inspirados por el mismo Espíritu Santo.

La sociedad está muy manipulada y al mismo tiempo muy resignada. La resignación nos hace perder la dignidad. Nosotros como creyentes debemos ayudar a construir el Reino de Dios, donde estamos, desde la familia, las comunidades, los sindicatos..., solidarizándonos con los que padecen las peores condiciones, participando en las manifestaciones –la unión siempre ha sido la fuerza de los pueblos–, ayudando a despertar a los dormidos, a los satisfechos, a los que creen que esta situación no va con ellos.

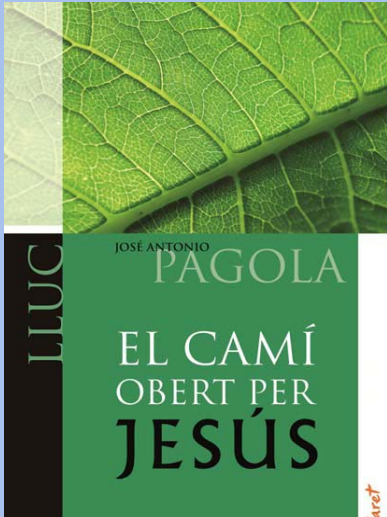
El querer seguir las enseñanzas de Jesús comporta unas exigencias y mucho más en estos momentos de tanto sufrimiento. Sabemos que Dios nos habla en los hechos de la vida, en la revisión de vida y en el evangelio.

Estamos llamados a construir un mundo más humano, más justo, si no ¿para qué sirven nuestras creencias? ¿Para qué?

J. M. Castillo hace estas reflexiones a los que somos creyentes: No os fiéis de vuestra religiosidad, algunos de vosotros creéis que porque tenéis fe ya es suficiente y vivís tranquilos, pero lo que vale es lo que hacéis por los demás y en la forma que aliviáis o que intentáis aliviar el sufrimiento de las personas, que es poner en práctica lo que nos pide Jesús de construir el Reino de Dios dentro de la clase obrera.

Dichosos los que trabajan por la paz. Dichosos los que tienen hambre y sed de justicia. Dichosos los misericordiosos. (Mt 5.1-12)

Id y proclamad el Reino de Dios que es la fuerza que nos humaniza. (Mt 10.9-15)

El camí obert per Jesús. Lluc

JOSÉ ANTONIO PAGOLA
BARCELONA, CLARET 2012

La sèrie "El camí obert per Jesús" recull alguns dels comentaris dels textos dels quatre evangelis publicats per l'autor. Està redactada amb la finalitat d'ajudar a entrar pel camí obert per Jesús, tot centrant la nostra fe en el seguiment de la seva persona. Els cristians de les primeres comunitats se sentien més que res seguidors de Jesús. Per a ells, creure en Jesucrist és entrar pel seu «camí» seguint-ne les passes. La sèrie neix amb la voluntat de recuperar la Bona Notícia de Jesús per als homes i dones del nostre temps. El llibre que avui us presentem és el dedicat a l'evangeli de Lluc i és sens dubte el primer

que hem de llegir per descobrir amb goig Jesús, el Salvador enviat per Déu «per buscar i salvar allò que s'havia perdut». És també el més accessible per captar el missatge de Jesús com a Bona Nova d'un Déu compassiu, defensor dels pobres, guaridor dels malalts i amic dels pecadors.

Mariano Gamo, testigo de un tiempo: Entre el cristianismo y el marxismo y viceversa

JUAN ANTONIO DELGADO DE LA ROSA
MADRID, ENDYMION EDICIONES, 2012

Estamos en el mundo para transformarlo no para contemplarlo. Esta idea subyace en el corazón de Mariano Gamo, sacerdote que pasó progresivamente del Frente de Juventudes a la militancia marxista. El libro muestra desde un estudio riguroso, cómo y cuál fue el papel de los sacerdotes obreros, teniendo como referencia la vida del padre Gamo, militante de la Iglesia postconciliar en la España franquista y en su transición democrática. La figura de Mariano Gamo, encarnado en el barrio, con los vecinos, y su modo de actuar, constituyó una auténtica *Escuela de democracia*, buscando una evangelización liberadora más allá de la pastoral sacramentalista de cristiandad, en la que se localizase a Dios entre los más pobres, oprimidos y marginados. Esto se planteaba desde la convicción profunda de que la fe cristiana es generadora de contenidos y criterios valorativos, por lo que había que impedir un dualismo entre conciencia cristiana y conciencia política.

Juan Antonio Delgado de la Rosa, el autor de este ensayo sobre el padre Gamo, es profesor de filosofía y militante de ACO en Madrid.

